

κατεκλίθη. Ἄχρι τῆς πρωΐας ἐξηκολούθησε βηματίζων ἐν τῇ οἰκίᾳ, κλαίων, στεναάζων, ἀνοίγων καὶ κλείων τὰ ἐρμάρια. Τώρα εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ υἱοῦ του, σοβαρῶς, ἐνδεδυμένος ὡς διὰ ταξιδίου, πλατύγυρον πῖλον φορῶν ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ στερρὸν κρατῶν ὄρεινου βάκτρον, σιδηροῦν εἰς τὸ ἄκρον. Προχωρεῖ εὐθὺ πρὸς τὴν κλίνην.

— Ἐλα! Ἐπάνω! . . . σήκω!

Ὁ υἱὸς του τεταραχμένος πειρᾶται ν' ἀναλάβῃ τὴν στολὴν τοῦ ζουάβου.

— Ὅχι αὐτὰ . . . εἶπεν ὁ πατὴρ αὐστηρῶς.

Ἡ δὲ μήτηρ μετὰ δειλίας:

— Μὰ δὲν ἔχει ἄλλα ρούχα, Λώρη μου.

— Δὸς του τὰ δικά μου . . . Ἐμένα δὲν μοῦ χρειάζονται πλειά.

Ἐνῶ ἐνδύεται ὁ υἱός, ὁ Λώρης διπλόνει ἐπιμελῶς τὴν στολὴν τοῦ ζουάβου, τὸ μικρὸ ἀντερὶ, τὸ πλατὺ κόκκινο βρακὶ καὶ ἀποτελέσας τὸ δέμα ἀναρτᾷ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του τὴν ἐκ λευκοσιδήρου στενήν θήκην, ἐν ἣ περιέχεται τὸ φύλλον πορείας.

— Τώρα ἄς καταβουῖμε κάτω, εἶπε, καὶ οἱ τρεῖς κατέβησαν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον οὐδὲν εἰπόντες . . . Ὁ φυσητὴρ ἀναπνέει βαρῶς· πάντες εἶνε εἰς τὸ ἔργον. Ἐπαναβλέπων τὸ σιδηρουργεῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τοςάκις ἀνελογίσθη ἐκεῖ κάτω ἐν Ἀφρικῇ, ὁ ζουάβος ἀναμνησκαίεται τῶν παιδικῶν του χρόνων ὅτε ἔπαιζε ἐκεῖ μεταξὺ τῆς θερμότητος τῆς ὁδοῦ καὶ τῶν σπινθέρων τοῦ μεγάλου πυραύνου, αἵτινες ἀνεπήδων σπινθηροβόλοι ἐπὶ τῆς μαύρης ἀσθόλης. Σφοδρὰ δὲ συγκίνησις καταλαμβάνει αὐτόν, καὶ πόθος πρὸς αἴτησιν συγγνώμης τοῦ πατρὸς του, ἀλλ' ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς συναντᾷ ἀδυσώπητον τὸ βλέμμα του.

Ἐπὶ τέλους ὁ σιδηρουργὸς ἀποφασίζει νὰ ὀμιλήσῃ.

— Παίδι, λέγει, νὰ τὸ ἀμμῶνι, νὰ τὰ σφουριά . . . ὅλα δικά σου εἶνε . . . Κι' αὐτὰ δικά σου, ἐπιλέγει δεικνύων τὸ κηπάριον ὕπερ διαφαίνεται εἰς τὸ βάθος πλήρης ἡλίου καὶ μελισσῶν διὰ μέσου τῶν καπνισμένων παραστάδων τῆς θύρας . . . Τὰ μελίσσια, τ' ἀμπέλι, τὸ σπίτι, ὅλα δικά σου . . . Ἀφοῦ ἔθυσάσες τὴν τιμὴν σου γι' αὐτὰ τὰ πράγματα, φύλαγέ τα κἄν . . . Ἀπὸ τώρα σὺ εἶσαι ἀφέντης ἐδῶ μέσα. Ἐγὼ φεύγω . . . Χρυστᾶς πέντε χρόνια 'ς τὴν Πατρίδα, πάγω νὰ τὰ πλερώσω γὼ γιὰ σένα! . . .

— Λώρη, Λώρη, ποῦ πᾶς; ἀναφωνεῖ ἡ δύστηνος γραῖα.

— Πατέρα! ἀναφωνεῖ ἰκετευτικῶς ὁ υἱός.

Ἄλλ' ὁ σιδηρουργὸς ἀπῆλθεν ἤδη, ταχέως βαδίζων, οὐδὲ στρέφων ὀπίσω τὴν κεφαλὴν.

Ἐν Σιδῆ-βέλ-Ἀβές, εἰς τὸ τρίτον σύνταγμα τῶν ζουάβων ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν εὐρίσκειται κατα-

(Alphonse Daudet)

A. Π. Κ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἵπάλληλος ἐμπορικῶ φέρει βαρὺν λογαριασμὸν εἰς τὴν Κυρίαν Ν* διὰ νὰ πληρωθῇ.

— Καὶ πῶς, λέγει ἡ Κυρία ἐξετάζουσα αὐτόν, δὲν ἔχετε λάβει τίποτε!

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κυρία, ἔλαβα προχθὲς μόνον ἓνα μ.π.ά.τ.σ.ο ἀπὸ τὸν Κύριον, γιὰ τὸ ἐπαρουσίασα τὸν λογαριασμὸν νὰ μᾶς πληρώσῃ!

* *

Ὁ Ἄγαθόπουλος εἶνε ὑπηρετής. Προχθὲς φέρει εἰς τὸν κύριόν του ζεῦγος ὑποδημάτων, ὅπως διόλου ἀνομοίων.

— Τί υποδήματ' αὐτὰ μούφερες ἐδῶ; λέγει ὁ κύριος· δὲν βλέπεις, καυμένη, πῶς εἶνε ἀταίριαστα;

— Τὸ βλέπω, ἀφέντη· μὰ κι' ἐγὼ δὲν ἔξερω τί συμβαίνει; δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ ποῦ εἶνε ἀταίριαστα· κχι τὸ ἄλλο ζευγάρι ποῦ ἔχω ἔξω κι' ἐκεῖνα ἔτσι εἶνε, τὸ ἓνα διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο! . . .

* *

— Ἀλέκο, κύτταξε μὴ βγῆς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, νὰ μὴ σὲ κτυπήσῃ καμμιά ἀμαξά, ἔλεγεν ἡ κυρία Δ* εἰς τὸν μικρὸν υἱὸν τῆς.

— Ἐννοιά σου, μαμά, θὰ καθήσω ἐδῶ εἰς τὴν αὐλή. Μετὰ τινα λεπτὰ ἡ κυρία βλέπει τὸν μικρὸν ἀντάρτην παίζοντα εἰς τὸν δρόμον.

— Ἀλέκο, δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ βγῆς ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα; τοῦ φωνάζει μὲ θυμὸν ἡ μητέρα.

— Μὰ δὲ δ'γῆκα ἀπ' τὴν πόρτα, μαμά, ἐπήδησα ἀπ' τὸν τοῖχον τῆς αὐλῆς!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὴν ἀρίστην πολιτείαν δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν καθ' ὃν τρόπον καὶ τὴν ἀρίστην γυναῖκα — ἐκ τοῦ ὅτι οὐδεὶς ὀμιλεῖ περὶ αὐτῆς.

Ὁ χειρότερος δούλος δὲν εἶνε ὁ ὑποτασσόμενος εἰς δεσπότην, ἀλλ' ὁ υποκείμενος εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀμάθειαν, τὸν ἴδιον ἐγωῖσμὸν καὶ τὴν ἰδίαν πονηρίαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ μεγίστη σιδηροδρομικὴ ἐταιρία τοῦ κόσμου εἶνε ἡ τῶν σιδηροδρόμων τῆς Πενσυλβανίας ἐν Ἀμερικῇ, εἰσπράξασα κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος 537 ἑκατομμύρια φράγκων. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ « Ἐταιρία τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν βορειοδυτικῶν ἐπαρχιῶν » εἰσέπραξε 300 ἑκατομμύρια, ἐν Γαλλίᾳ δὲ ἡ « Ἐταιρία Παρισίων Λυῶνος καὶ Μεσογείου » 350 ἑκατομμύρια.

Κατὰ τὴν γενομένην τελευταίαν ἀπογραφὴν ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχουσι ἐν τῇ χώρᾳ ταῦτη ἱερεῖς τῶν διαφό-